

POSTANOWIENIE

Dnia 6 kwietnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 kwietnia 2016 r.,
skargi C. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą
[...] S. w N.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego
nakazu zapłaty Sądu Okręgowego w Ł. z dnia 11 lutego 2013r.,
sygn. akt X GNC [...] wydanego w postępowaniu nakazowym
na skutek pozwu wniesionego przez I. [...] Spółkę
z ograniczoną odpowiedzialnością Spółkę komandytową w K.
przeciwko C. S. prowadzącemu działalność gospodarczą
pod nazwą [...] S. w N.
o zapłatę,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącego - pozwanego C. S. na
rzecz strony powodowej kwotę 1.200 (jeden tysiąc dwieście) zł
tytułem zwrotu kosztów postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Skarga C. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Ł. z dnia 11 lutego 2013 r. podlegała odrzuceniu z powodu niespełnienia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 5 w zw. z art. 424¹ § 2.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od tej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od istnienia wyjątkowego wypadku oraz wystąpienia niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113).

W orzecznictwie Sąd Najwyższego wyjaśniono, że wyjątkowe wypadki, o których mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., odnoszą się także do przyczyn nieskorzystania przez stronę z przysługujących jej środków zaskarżenia. Przyczyny te muszą mieć charakter wyjątkowy w znaczeniu obiektywnym, co oznacza, że chodzi o wyjątkowe okoliczności obiektywnie uniemożliwiające stronie wniesienie środka zaskarżenia, a nie o okoliczności subiektywne, wynikające z woli lub zaniedbań strony. Wnosząc skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, strona musi zatem wykazać, że nieskorzystanie przez nią z przysługującego środka prawnego nastąpiło z wyjątkowych powodów mających charakter siły wyższej, takich jak ciężka choroba, katastrofa, klęska żywiołowa czy wyjątkowe okoliczności leżące po stronie osób trzecich, które obiektywnie rzecz biorąc uniemożliwiły wniesienie środka zaskarżenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, z dnia 29 listopada 2006 r., II CNP 85/06, nie publ., i z dnia 7 lutego 2008 r., IV CNP 217/07, OSNC-ZD 2008, nr 4, poz. 114).

Wskazane w skardze przyczyny niewniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty nie mieszczą się w przedstawionym wyżej rozumieniu wyjątkowych wypadków usprawiedliwiających nieskorzystanie przez stronę z przysługujących jej środków zaskarżenia. Powołane w skardze okoliczności, że skarżący nie zrozumiał treści nakazu zapłaty oraz, że wobec zajęcia rachunków bankowych nie miał możliwości finansowych uiszczenia opłaty, mają charakter subiektywny. Od skarżącego jako przedsiębiorcy, a więc profesjonalnego uczestnika obrotu gospodarczego można wymagać odpowiedniego standardu dbałości o prowadzone sprawy, a powołane w skardze okoliczności wskazują, że do niezaskarżenia nakazu zapłaty doszło w wyniku zaniedbania skarżącego. W sprawie, w której został wydany zaskarżony nakaz zapłaty, było zatem możliwe wniesienie sprzeciwu, a skarżący nie skorzystała jednak z tej możliwości z powodów, które nie mają charakteru obiektywnego, a świadczą o braku należytej troski o własne interesy.

Na wniosek powoda zawarty w odpowiedzi na skargę Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 i 3, art. 99, art. 108 § 1 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. w zw. z § 6 pkt. 4 w zw. z 12 ust. 5 pkt. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz.U. z 2013 r., poz. 490).

Z przytoczonych względów, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.